

Oslavujte, Veľká noc neskončila

Slová dnešného kázňového textu sa nachádzajú v **2K 4,8-18**
(ekumenický preklad):

“

Zo všetkých strán sme
sužovaní, no nie stiesnení;
sme bezradní, no nie
zúfalí; sme prenasledovaní,
no nie opustení; sme
zrážaní k zemi, no
nehynieme; stále nosíme
na tele Ježišovo
zomieranie, aby bol na
našom tele zjavný aj
Ježišov život. Lebo dokiaľ
žijeme, pre Ježiša sme
neustále vydávaní na smrť,
aby sa aj Ježišov život
zjavil na našom smrteľnom
tele. A tak v nás pôsobí
smrť, no vo vás život.

Keďže však máme toho istého Ducha
viery, ako je napísané: Uveril som, preto
som hovoril — aj my veríme, preto aj
hovoríme, veď vieme, že ten, ktorý
vzkriesil Pána Ježiša, aj nás vzkriesi s
Ježišom a postaví pred seba spolu s
vami. To všetko sa deje pre vás, aby
rozhojnená milosť rozmnožovala
vzdávanie vďaka mnohých na Božiu
slávu. Preto neochabujeme, ale aj keď
naš vonkajší človek hynie, náš vnútorný
sa obnovuje zo dňa na deň. Veď toto
naše terajšie ľahké súženie nám získa
nesmierne bohatstvo večnej slávy,
keďže nehladáme na viditeľné, ale na
neviditeľné; lebo viditeľné je dočasné,
neviditeľné však večné.

Milí bratia, milé
sestry v Pánovi
Ježišovi Kristovi,

Na Veľkonočný
pondelok (2.
Slávnosť
veľkonočnú) som si v
Slovenskom
rozhlase vypočula
vetu: „Dnešným
dňom končia pre
kresťanov
veľkonočné
sviatky...“ Ráno
zvyčajne rádio
počúvam pri robení
kávy a je len
pozadím. Ale táto
veta ma zastavila a
otočila smerom k
rádiu: „No to teda
nie!“ Keď som nad
touto vetou v ten deň
neskôr uvažovala,
povedané slová
vlastne vyjadrili
postoj a život
mnohých ľudí.

”

Pre mnohých sa slávnosti Veľkej noci skutočne končia Veľkonočným pondelkom a potom pre nich nastáva realita všedných dní. Čo je najsmutnejšie, aj pre mnohých kresťanov – ako keby sa Veľkonočná radosť a moc Veľkonočnej zvesti končili v pondelok a potom sa ďalšia radosť obnoví až vo Vianočnom období... ako keby Veľkonočná zvesť nebola trvalou zvesťou, ako keby Veľkonočná radosť nebola trvalou radosťou, ako keby jedinečná udalosť Ježišovej smrti a vzkriesenia nebola navždy všetko meniacou...

Ale to nie je pravda! Jedinečná a neopakovateľná udalosť smrti a vzkriesenia Pána Ježiša Krista zasiahla náš svet úžasným spôsobom. Boh mocne zasiahol do bežného stvoriteľského poriadku. Preto naša optika nazerania na nás samotných, náš život, na svet okolo nás už nikdy nemôže byť iná – jedine cez perspektívu prvej „kresťanskej“ Veľkej Noci. Toto si, ako kresťania, smieme pripomínať nielen raz do roka, na sviatky Veľkej Noci, ale každý týždeň – od piatka (dňa Kristovej smrti) do nedele (deň Kristovho vzkriesenia!)

Nedeľa, ktorú sme slávili nesie názov: „Jubilate!“ – oslavujte! Pán Boh nám vždy nanovo v tomto období pripomína jedinečnú udalosť a upriamuje našu pozornosť na to, čo je pre nás skutočne podstatné a dôležité. Po prvej Veľkej noci už navždy smieme žiť v oslave a radości napriek neradostnej skutočnosti, ktorá nás mnohokrát obklopuje.

Áno, už rok žijeme v zvláštnej situácii, ktorá nás prekvapila, zaskočila a naplnila obavami a veru aj strachom. Už druhú Veľkú Noc sme slávili v určitej izolácii len v „online“ spoločenstve viery. Ani naše bohoslužobné stretnutia na EBF UK neboli v tomto smere výnimkou. Ak by som sa vás opýtala na negatíva tejto situácie, našli by ste mnoho čo povedať. Mnohí sa cítia utrpením, bezradní, stiesnení, osamelí aj zúfalí. Mnohonásobne vzrástol počet ľudí s depresiou, dokonca so samovražednými sklonmi. Mnohí ľudia stratili prácu, žiaci a študenti prišli o prezenčné vyučovanie, o interakciu so spolužiakmi. Čo je horšie, mnohí ľudia zostali v násilníckych domácnostiach, kde boli permanentne ohrozovaní tými, ktorí by mali byť v ich živote istotou a pokojom. A to už ani nemusím hovoriť o starších ľuďoch, či tých, ktorí prišli o svoje zdravie, či dokonca o svoj život... Núdzový stav je teda v našej spoločnosti skutočným a právom sa pýtame, či sa niekedy vrátíme znovu do stavu, ktorý sme považovali za normálny a brali sme ho ako samozrejmosť!? Ako sa môžeme v takejto situácii radovať? Ako a za čo máme vôbec Boha oslavovať? Nie sú to len prázdne frázy, ktoré končia spolu s polnocou Veľkonočného pondelka?

Prečítali sme si časť listu apoštola Pavla do mesta Korint. Životná situácia kresťanského zboru v Korinte bola tiež na pováženie. Cirkev v Korinte bola veľmi oslabená. Kresťania boli obklopení silno pohanským prostredím medzinárodného obchodného prístavu, so všetkými možnými pokušeniami a nebezpečenstvami, ktoré so sebou podobné miesta nesú. Bolo tam mnoho problémov - nemorálnosť, idolatria, ľudská zloba, podvody, krádeže. Mohli by sme povedať – tiež nezávideniahodná situácia. Apoštol Pavol sa svojimi listami pokúša posilniť ich vieru, snaží sa im pomôcť riešiť vnútorné aj vonkajšie konflikty a v neposlednom rade ponúka odpovede na konkrétne otázky kresťanského spolužitia – medzi sebou navzájom, aj vo vzťahu k nekresťanom v bežnom živote. List, z ktorého sme dnes čítali, nepísal Pavol ani jednoducho ani ľahko. Okrem dobrých rád musel totiž obhajovať svoju autoritu – svoje apoštolské postavenie a poslanie. Kresťania v Korinte potrebovali jasne čítať, že Pavlova autorita zaručuje pravdivosť jeho návrhov a tvrdení.

Okrem obhajoby svojej autority Pavol nabáda korintských kresťanov, aby sa v žiadnom prípade neodkláňali od viery v Ježiša Krista a od pravdy, ktorú Jeho život, smrť aj vzkriesenie potvrdzuje a umocňuje. Tak, ako Ježiš trpel a zomrel, ani oni nie sú vyňatí z podobnej životnej cesty. Ježiš im nesľúbil bezproblémový, jednoduchý, ľahký život, ale sľúbil im svoju prítomnosť, povzbudenie, posilu v ich skúškach, v utrpení, aj v smrti.

On sám totiž na svojom vlastnom živote všetko toto zakúsil, preto kresťanom dokonale rozumie. Preto korintskí kresťania smú mať nádej. Aj v časoch skúšok a kríz. Ak aj majú pocit, že sú, takpovediac na konci povrazu, nemusia stratiť nádej.

Toto Pavlovo napomenutie, či pripomenutie patrí aj nám – ak aj zo všetkých strán na nás doliehajú – nepodliehame! Môžeme sa cítiť akoby bez nádeje, ale nie sme zúfalí! Môžeme byť síce prenasledovaní, no v žiadnom prípade nie sme opustení! Ak aj prežívame úplné zrazenie na dno, vôbec nie sme zničení! Lebo Ježišov život sa prejavuje aj v našom živote. Ježišove utrpenie, smrť a vzkriesenie sa naplno dotýka aj nás – lebo v Neho veríme, lebo veríme, že bol Pravdou, Cestou aj Životom! Aj preto sa môžeme neustále radovať Veľkonočnou radosťou, aj za to môžeme Boha oslavovať.

Samozrejme, náš ľudský život je pominuteľný, podliehame hriechu, chorobám, prežívame utrpenie, musíme prejsť jedinečným zážitkom smrti. Mnohokrát sa nám zdá jednoduchšie stratiť srdce aj odvahu a skončiť. Všetci sme sa už stretli s problémami v našich vzťahoch, v našej práci, v našich rodinách, ktoré sme zvládali len veľmi ťažko a neraz sme uvažovali nad tým, že zložíme zbrane. Možno v týchto dňoch, keď nás už začína ovládať únava z obrazoviek, zo slabého pripojenia, či z množstva online stretnutí, čítania a úloh, máme všetkého dost.

Práve do tejto únavy nám uprostred Veľkonočného obdobia Pán Boh posielal svoje posolstvo – Jubilate!!! Namiesto toho, aby si sa vzdal, koncentruj sa na istotu sily Ducha Svätého! Nedovoľ, aby ťa únava, bolesť alebo kritika nútili skončiť. Spomeň si na sľub, ktorý Ti dal Kristus, že Ťa neopustí a ktorý si ty dal Jemu, že na ceste za Ním a s Ním vytrváš! Nezahadzuj večnú radosť pre dočasnú bolesť! Tvoja slabosť je zdokonalená a posilnená Kristovým víťazstvom – toto maj pred očami v každej chvíli!

Milí bratia a sestry, vôbec nezáleží na tom, akým problémom a trápeniam čelíme, s čím sa pasujeme, s čím zápasíme. Naša nádej môže byť pevne zakotvená v Kristovej smrti, a vzkriesení. On je zárukou, istotou nášho radostného života tu, na zemi, ale najmä večnej radosti v nebesiach. Nedovoľme našim problémom, aby zmenšovali našu vieru alebo umocňovali v nás sklamanie, či pocity zlyhania. Pán Boh dáva nášmu utrpeniu, trápeniu zmysel a význam. Naše problémy a ľudské limitácie majú totiž viacero benefitov. 1. Pripomínajú nám, že Kristus trpel za nás. 2. Varujú nás pred pýchou. 3. Umožňujú nám pozrieť sa ďaleko za hranice nášho dočasného života. 4. Ukazujú našu vieru iným. 5.

Cez naše problémy je viditeľnejšia a hmatateľnejšia Božia moc. Preto stojí pred nami výzva - pozrite sa na svoje problémy ako na príležitosti! Pretože bez ohľadu na to, čo sa s nami v tomto živote deje, smieme mať istotu večného života, kde sa všetky utrpenia a ťažkosti naveky skončia.

Nech nám teda Duch Svätý pomáha a dáva každý deň silu, istotu a radosť pevne sa držať rady apoštola Pavla: „Preto neochabujme. Naopak, hoci náš vonkajší človek chradne, náš vnútorný človek sa obnovuje zo dňa na deň. Veď ľahké utrpenie, trvajúce chvíľku, prinesie nám nesmierne slávny večný život. Nám neležia na srdci veci viditeľné, ale neviditeľné; lebo veci viditeľné sú do času, neviditeľné sú večné.“

Amen.

**doc. PaedDr. Katarína
Valčová, PhD.**

prodekanka EBF UK,
Katedra praktickej teológie